

[Anders Andersen.]

pet er enige med os andre, men jeg giver nu ikke så meget for denne principielle stillingtagen, for enhver ved jo, at det under de forhandlinger, vi har haft i udvalget, ikke har været muligt at komme ind i en virkelig debat om disse problemer. Det er jo ikke rigtigt, når det er blevet sagt, at vi ikke har villet gå ind i en realitetsforhandling. Vi har tværtimod henstillet, om vi ikke i fællesskab skulle søge at finde frem til regler, hvorefter denne tilbagebetaling kunne finde sted, men der var ingen lydhørhed i så henseende hos regeringspartierne. Vi havde det indtryk, berettiget eller uberettiget, at spørgsmålet om tilbagebetaling var afgjort på et langt tidligere tidspunkt, end dengang det kom frem i udvalget.

Vi har stillet det ændringsforslag, at tilbagebetalingen skulle gennemføres efter præklusivt proklama. Vi mener derigennem at have skabt grundlag for for det første at kunne komme i forbindelse med så mange af forsikringstagerne som muligt, men også grundlag for at få gjort tilbagebetalingsomkostningerne så små som muligt. Det er for øvrigt bemærkelsesværdigt — jeg har nævnt det før — at når der er tale om, at skatteydere, eller i dette tilfælde forsikringstagerne, skal have penge tilbage fra staten, så er der altid uoverstigelige vanskeligheder både ved at finde tilbage til dem og uoverstigelige vanskeligheder med hensyn til omkostningerne, medens det modsatte jo ikke er tilfældet, hvis det er den anden vej, pengene skal strømme — så er man ikke bange for at ofre flere kroner på opkrævning end selve det beløb, opkrævningen omfatter.

Jeg synes, en sådan stillingtagen er urimelig, og når man henviser til, at sagkundskaben har advaret imod en tilbagebetaling, kan dette ikke være afgørende, for det må efter vor mening være et retsprincip i dansk lovgivning, at man lader befolkningen beholde de midler, som nu engang er dens. Vi er vel vidende om, at der kan være vanskeligheder — det har vi givet udtryk for — vi er også vidende om, at man ikke kan komme i forbindelse med alle forsikringstagerne, der har indbetalt; en hel del af dem vil måske være døde og borte. Men det begrunder vel ikke, at den store kreds, der stadig væk er tilbage, ikke behandles retfærdigt, og dette, at der måske er en mindre

gruppe, som man ikke kan finde frem til, begrunder da vel heller ikke, at det skulle være uhensigtsmæssigt og urimeligt at imødekomme alle de andre. Jeg tror, det vil være vanskeligt for forsikringstagerne ude omkring at forstå, at det nu pludselig skal være umuligt at finde tilbage til dem. Adskillige af dem kan endnu mindes, med hvilke hårdhændede midler man dengang inddrev de penge, der skulle bruges til krigsforsikringsfondene, og de vil vist dårligt kunne forstå, at der i det høje ting kan samles et flertal for, at pengene nu skal bruges til helt andre formål, formål, som man måske overhovedet ikke er interesseret i, men som man nu skal tvinges til at være med til at yde bidrag til.

Det er efter vor opfattelse en urimelig stillingtagen over for forsikringstagerne, at man i denne sag disponerer, som om det var statens midler, man havde til rådighed. Man kunne jo med samme ret begynde at disponere over forsikringssselskabernes og andres midler og dele dem ud til andre velgørende formål, hvis man ellers kunne blive enig om det i det høje ting. Jeg forstår udmærket godt, at den højtærede statsminister gerne vil optræde som velgører, også med hensyn til nordiske formål, vel at mærke når det foregår for andres penge, men jeg understreger igen, at forståelse heraf vil man vist få svært ved at finde hos forsikringstagerne. Vi er fuldstændig klar over, at der vil blive et beløb tilbage — nemlig fra de forsikringstagerne, vi ikke kan finde frem til — som vil kunne stilles til rådighed til et eller andet formål.

Når man har talt om disse vanskeligheder, har man bl. a. sagt: ja men disse forsikringstagerne har jo heller ikke de kvitteringer, som er nødvendige. Hvem siger, at det er nødvendigt at have disse kvitteringer? Jeg har for øvrigt haft den oplevelse nu i pinsen, at jeg traf en gammel dame, som heller ikke kunne forstå, at disse penge ikke skulle tilbagebetales. Hun sagde: jeg har min kvittering. Må jeg se den, sagde jeg; hun hentede derefter sin kvittering frem, som hun havde gemt. Det er måske et isoleret tilfælde, det tør jeg ikke sige, men det glædede mig i og for sig at kunne konstatere, at der er folk, der stadig væk har deres kvitteringer fra dengang i behold.

Men hvem siger, at man skal møde med